

ДЕТЕЉИНА

БРОЈ 18.

ЈУН 2016.

КОНЦЕРТ
"ПРОФАНА"

ИНТЕРВЈУ:
МИЛИЦА
САВИЋ

ДА ЛИ СТЕ ЧУЛИ ЗА
САЈБЕР МУЧНИНУ?

ОСМАЦИ
СЕБИ О

9 ЧИЊЕНИЦА
КОЈЕ НИСТЕ
ЗНАЛИ!

РЕДАКЦИЈА

Издавач: кабинет информатике

Редакција: информатичка секција

Главни и (не)одговорни уредник: Ива Лазић VII²

Сарадници:

Душан Вуковић VIII¹

Вук Стаменовић VIII²

Ива Дамјановић VIII²

Никола Недељковић VIII³

Вања Долганов VIII³

Алекса Милошевић VIII⁴

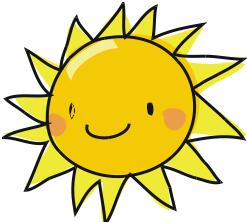

Координатор редакције: Марија Трнавац, библиотекар

Иницијатор: Драгана Станисављевић, проф. информатике

Адреса редакције:

Булевар уметности 31, Нови Београд

ТЕМЕ ОВОГ БРОЈА

САДРЖАЈ

ИНТЕРВЈУ

4

ОСМО 1 О СЕБИ

8

ОСМО 2 О СЕБИ

10

ОСМО 3 О СЕБИ

11

ОСМО 4 О СЕБИ

16

КУЛТУРА

17

ЗАНИМЉИВОСТИ

18

САЈБЕР СТРАНА

19

ИНТЕРВЈУ

Милица Савић, бивша ученица наше школе, дуги низ година живи у Њујорку. Чежња и носталгија за школским данима навеле су је поново до прошета до своје бивше школе. Њена устрепталост, док је корачала ходницима и разгледала унаоколо, подстакла нас је да је замолимо за интервју. У том тренутку нисмо ни слутили колико је занимљив саговорник пред нама.

- Која осећања је у вама пробудио повратак у нашу школу после толико времена?

Изашла сам из аутобуса и осмех је рекао све: код куће си (иако не живим у блоку од 1994). Пролазећи улицом до школе вратило се толико успомена да нисам знала коју пре да изаберем и задржим у себи, па макар и на секунду. Одједном сам потрчала ка улазу школе као што сам радила и у осмом разреду. Мирис школе, додир дрвеног држача на степеницама и поглед на двориште, били су довољни да ми се врате ликови свих учитеља и другара.

- Које су околности утицале на то да данас живите у Њујорку, и како су протекле припреме за ваш одлазак?

На неки начин сам знала да ћу једног дана отићи, али припреме за тај дан нема. Можете да учите енглески и шта ће вас очекивати у другачијој култури, али када тај дан дође – ништа вас не може спремити, јер је најтеже оставити људе до којих вам је толико стало и отићи у земљу у којој не знате никога. Тада осећај траје све док авион не полети... А кад је већ у облацима и када се види Европа и океан и упозна пуно људи при путовању, онда некако све почне да добија другачији облик и чини вам се да је цео свет ваш и да нема земље којој припадате. Постајете светски путник и људи из разних земаља вам постају нови пријатељи, који вам показују другачију перспективу гледања на свакодневицу, приче из детињства, јела и рецепте за које никад нисте чули и уче вас да цените још више оно што сте оставили иза себе. Мада, никада не заборавите да је остати и у Србији и постати прави човек, исти успех и све се то може доживети и код нас.

- Приметили смо да сте веома свестрани, па смо радознали да чујемо које су то све професије којима се бавите?

Мислим да нема послла који нисам пробала, што због преживљавања, што због радозналости и жеље за истукством. Од чувања деце, одржавања башти, чувања старијих особа, чишћења телиха, фарбања, продаје хране, рада у ресторанима, рада у компјутерским учионицама, уметничким галеријама, графичког дизајна у девет различитих компанија, до Уједињених Нација и видећемо шта даље. Почела је да ме занима глума и позориште. При сваком послу трудила сам се да разумем људе и научим нешто ново.

. - Како је и када појам графички дизајн привукао вашу пажњу?

Хтела сам да будем стоматолог, али некако сам кренула другим путем. Након завршетка средње грађевинске у Београду уписала сам једну годину архитектуре у Мизурију и прешла на графички дизајн, јер је било тешко у то време покрити трошкове на приватном факултету. Хтела сам да упишем унутрашњи ентеријер, али један наш професор је рекао: „Дођи код нас на Арт одељење, свидеће ти се“. Од тог дана дизајн постаје нешто где препознајем себе јер има делова грађевине и архитектуре, али има и дозу уметности и слободе изражавања о проблемима које нас окружују и даје вам снагу да чак и ако сте јаки, покренете групу људи својом уметношћу. На факултету смо имали поред историје уметности и цртање четири године по 3.5 сата, скулптуру, прављење накита, сликање по четири сата сваки дан, фотографију и развијање филмова до поноћи, керамику и многе друге часове који су нас учили да размишљамо увек са мало више дубине у себи самима. Учили су нас да гледамо стране филмове (не Холивуд) и да их анализирамо сатима.

- Сигурни смо да вам је распоред веома густ. Како уз све обавезе стижете да се бавите и life-coachingom?

Life-coaching је нешто што се често користи ових дана. Моја теорија је мало другачија: помагање људима да пронађу себе, свој хоби, професију, пређу преко трауме, може да се оствари са обичним људским контактом, разумевањем и са доста слушања и мало причања. То се постиже неограниченом страшћу за учењем нових ствари, спорта; путовањима и вама далеким и

непознатим световима кроз књиге, филмове, људе и највише кроз путовања у себе самог, у природи и тишини. Рад на себи је једина ствар коју не смете запустити. Питајте с времена на време три најбоља пријатеља шта би требало да промените код себе. Захвалите им се и не лјутите се. Није лако мењати се а остати ипак свој.

- Навели сте да се бавите хуманитарним радом. Када се први пут појавила прилика да учествујете у некој хуманитарној акцији?

Четрнаест година по четири месеца лети смо проводили у месту одакле је кретао брод за Свету гору у Грчкој. Ту упознајемо писце, глумце, људе који имају невероватну дубину и људе који су рођени да помажу другима безусловно. Мислим да нема прве организације или првог корака ка хуманитарном раду. Развијање емпатије у себи према другима је нешто што човек ако рано развије у себи, може да искористи од помагања пријатељу када му је најтеже, до учествовања у великим хуманитарним акцијама. Кључ је давати безусловно.

Фондација „Инкубатори за Србију”, која је под окриљем Српске православне цркве Свети Сава у Њујорку, купила је два инкубатора за породилиште у Ужицу.

Инкубатори су стигли из Њујорка у Ужице, а са њима и представница Милица Савић.

“И надам се да оваква прича може да инспирише много младих и људи широм света из Србије који би волели да помогну”, рекла је Милица Савић.

- Знамо да бављење хуманитарним радом обогаћује. Колико и на који начин је то утицало на Вас и Ваш живот?

Дефинитивно вас испуни, направи вам чак и најобичнији дан креативнијим, необичнијим и споји вас са људима на један хумани начин, који зна да се изгуби брзим начином живљења. Делима показујемо колико можемо, а не речима. Инспиришемо људе око нас, показујемо деци на примерима шта значи тимски рад и колико тога може да се постигне када се људи добрих намера окрену ка једном циљу: помоћи слабијем.

- По чему се разликује средина у којој Ви живите, од оне у којој ми данас одрастамо?

Ми смо са мање технологије доживљавали ствари на један начин, ви сада можете помоћу технологије да осетите ствари које ми нисмо могли, али мислим да свака генерација има своју чар и исте лекције које мора да научи. Festina lente; жури полако.

- Шта бисте поручили ученицима који имају жељу да пођу путем сличним Вашем?

Пробајте што више спортова, будите упорни у својим циљевима, сањајте, јер све жеље могу да се испуне; будите концентрисани на циљ, слушајте музику што више јер лечи; осмех сваки дан на лице ма какав вам дан био, помозите када можете другима, али научите и да примате када вам се укаже прилика за тако нешто; будите у природи што више, окружите се успешнијим и бољим људима од себе, држите се негативних коментара што даље и будите само СВОЈИ.

ОСМО 1

Наше одељење би се врло лако могло упоредити са мравињаком: сви потпомажемо једни друге, доприносимо једној великој целини и наравно, пролазимо кроз исте проблеме.

Најуспешније су дефинитивно **Беба (Александра Бабић Шарбох)** и **Зои**, стално на такмичењима, сваки пут све престижнијим и сваки пут са све бољим и бољим резултатима; оне су стварно особе због којих ће наше одељење остати запамћено, ако не рачунамо све поломљене клупе и (као што се види) мој ужасан смисао за хумор.

Ту су и Девојкасте Девојке (енгл. *girly girls*), **Доротеја, Ивана, Анђела, Софија** и **Ања** које се увек облаче и понашају као праве женице, са својим пискавим гласићима и својим "тегешким девојкастим проблемима" у које се умеша понекад, наравно, и неки трач.

Лепотице нашег одељења **Јана и Милица**, никад не носе исту мајицу више пута у месецу; своје место налазе међу дечацима, смејући се и изигравајући смешније појединце у заједници и вешто одбијајући сваки вид преласка неког од другара из одељења у нешто више од тога.

Затим, ту су **Јана (Јовановић), Милица (Гигић), Софија (Николић), Елена и Александра (Миљуш)** које се не друже много са дечацима, осим са Ранком, пробијајући се кроз оцене и разне животне проблеме.

Ранко је плавокоси дечак који је пропутовао велики део света са мајком и оцем, како због свог знања енглеског, тако и због рођака „разбацаних“ свуда по свету.

Марко, Шотра (Вељко) и Раичевић (Никола) су типови дечака који увек прате како спортске, тако и политичке вести, док се најбоље осећају уз лопту.

Ту је и група дечака која се доста дружи са девојчицама. **Владан** и **Драган**, често ћутљиви и наводно лепи дечаци, увек су спремни да се добро насмеју.

Нотев (Никола), дугокоси дечак који је такође увек спреман на смех, између осталог тврди да има девојку.

Тица (Вук Љутица) је од одличног фудбалера такође и „пропао“ и сада је често центар пажње због својих изјава.

Василије је дечак који је често нападан и упркос томе, такође и надарен дечак.

Група дечака се увек засмејава популарним интернет „мимовима“ (енгл. *memes* – plural *memes*) и штосовима, а у њу спадају **Михајло**, бивши хокејаш са пуно амбиција које немају везе са школом (једини који је схватио да од ње нема ништа), као што су вожња бициклла, пењање и окретање „лептире“ ножа; **Лазар**, чија мама прави најбоље палачинке и **Новак** кога занимају компјутери, а понекад и жене.

Ex, а ту негде између ове три групе сам и ја, просечан дечко у свему осим у килажи и броју мачака, са како понекад непотребним и превише саркастичним, тако и са углавном одличним штосовима, који засигурно подигну атмосферу када је то потребно, или барем ја то тако мислим (надам се).

Па каква дружина смо ми, осми један? Понекад ми је стварно жао и тек ће ми бити жао што нисмо имали више времена да се још боље упознамо (без притиска школе) на екскурзијама, али добро, можда и за то дође време, а засад ми је драго што смо се сви одлично слагали, без свађа, и осуђивања једни других, па ето, нек' нам буде срећно и да пробамо да такве односе задржимо и после основне школе.

Душан Вуковић

ОСМО 2

Осми смо разред, ускоро одлазимо из наше драге основне школе. Од ње ће нам остати само образовање и сећања која делимо унутар одељења. Када се вратимо четири године уназад, сетим се како смо ушли у учионицу свог разредног старешине, са 30 цм мање висине и са малом дозом страха од нових наставника који ће нас учити наредних година. Нисмо ни слутили колико нас авантура чека у будућности, колико нових пријатељстава, колико грешака, колико казни, колико свађа и помирења, али ево нас, пред крај осмог разреда су се сви наши немири саставили у једно лепо сећање на другове и наставнике. VIII₂... Одељење које је као слагалица, када нисмо сви на окупу нема све своје чари. Без Вукових несташлука, без Ненадових лоших оцена, без Маркових шала и смеха, без Лариних објашњења или Машиних коментара, без осталих ђака и наше разредне која брине о нама, наше одељење не би било потпуно. VIII₂... Одељење из снова!

Вук Стаменовић

Иза нас су четири године сећања,
Сваки трен који је вредан памћења.
Нашу генерацију школа памтиће
И нове после наше дочакаће.
Одељење које је заједно свашта прошло,
Ко би рекао да је већ до краја дошло.
Сваки дан који прође недостаје,
VIII₂ заувек у срцу остаје.

Ива Дамјановић

ОСМО 3

Откако смо кренули у пети разред, сви се упознали и упустили се у ђачке дане, ми, прва генерација двадесет првог века, били смо нешто посебно...

Ипак, своје одељење бих, ако могу тако рећи, издвојио из ове генерације...

За одељење VIII₃ многи су рекли, што родитељи, што наставници, да је одељење великих људи, спортиста, економиста, проналазача, адвоката... Једном приликом је наставник физичког васпитања (по мишљењу многих добар човек) рекао да ће бити добри људи од нас. То су многи запамтили и чувају то као нешто посебно, као карту за свет одраслих.

Осми три није никад било беспрекорно. Захвалан сам на томе. Да није тако, не бих ни могао да га издвојим од других. У осмом три је било много смеха, суза и понека туча. Све се радило заједно. Свако од нас се држало стваре мускетарске: „Сви за једног - један за све!“ Сви смо били заједно, и кад се викало на нас, и кад су нас хвалили и када су се делиле петице, али и „кечеви“. Заједно смо славили рођендане, решавали проблем и били увек ту за појединца коме је било тешко.

Одељење може „школски“ да буде беспрекорно, да просек буде одличан, да нема ниједног изостанка, али то „школско“ неће се гледати и ценити током живота, али хоће нешто друго. А то је чињеница да смо добри људи који су увек спремни да помогну, који су добре нарави и чисте савести. Тај тежак задатак додељен је разредним старешинама, у овом случају наставници Мирјани Аранђеловић. Наставница Аранђеловић, у VIII₃ познатија као Разредна, жена је која је свој задатак обавила са задовољством и лакоћом. Жена која је увек била ту за своје одељење и која нас је научила истинским вредностима.

Напослетку, хоћу да нагласим да сваког од нас у животу води нека мисао, идеја, пример. Оне се мењају како се мењамо и ми. Постају озбиљније, сложеније или се умножавају.

Ми смо одабрали неке у којима смо пронашли себе или друге. Оне су наш споменар.

Никола Недељковић

Нина Бјелановић

Ако чините добро, чините га за себе; ако чините зло, чините га себи.

Јана Божовић

Немој да се кајеш због преступа, него учини једно добро дело више.

Тамара Нешић

Стрпљење је горко, али доноси слатке плодове.

Божо Кркељаш

Будите захвални саветима, а не похвалама.

Сава Грујић

Да се речи купују, мање би се говорило.

Никола Недељковић

Не буди брзоплет у мишљењу ни онда када си такав на делу.

Богдан Лазаревић

Лако је посећи шуму, али је мучно чекати да порасте нова.

Јована Глигорић

Ко све воли, у ствари, не воли ништа.

Радмила Бабић

Добра воља вреднија је од сваког успеха.

Стеван Мијоковић

Ако започенемо свађу између прошлости и садашњости, увидећемо да смо изгубили будућност.

Драган Милосављевић

Сви цветови будућности су у семену садашњости.

Богдан Лазаревић

Чекати, бити стрпљив, то значи мислити.

Никола Недељковић

Ако није могуће одбацити оно што не воли, треба га бар одвојити од оног што ваља.

Стеван Мијоковић

Успомене су онакве какве их стварамо.

Бојана Белинчевић

Свако време има властитих мана и предности.

Аикатерини Поповић

Успомене су онакве какве их стварамо.

Бојана Белинчевић

Свако време има властитих мана и предности.

Аикатерини Поповић

Чак и штетна истина вреди више од корисне лажи.

Дуња Манић

Грубе шале пријатеља исто су што и издајство.

Тамара Нешић

Лако је говорити, ал' је тешко творити.

Матија Ђорђевић

Није тешко бити добар; тешко је бити праведан.

Урош Гојак

Људи нас често боље разумеју кад им мање причамо.

Радмила Бабић

Ко много говори - или много зна, или много лаже.

Никола Недељковић

Желите ли да се добро мисли о вама? Немојте сами о себи добро говорити.

Милица Михајловић

Сви велики су скромни.

Филип Станисављевић

Промисли једанпут пре него што дајеш, двапут пре него што примиш, хиљаду пута пре него што захтеваши.

Дуња Манић

Ко говори о ономе што га се не тиче, чуће и оно што му се не свиђа.

Милица Михајловић

Другом често праштај, себи никад.

Исидора Шћекић

Не верујте речима, ни својим, ни туђим. Верујте само делима, и својим, и туђим.

Наталија Грбић

Заборавити, значи стечено драгоцено искуство бацити кроз прозор.

Сава Грујић

Нико тако не показује своје незнაње као онај ко почиње говорити пре него што други заврши.

Вања Долганов

Сакупи мудрост у младости да имаш шта да трошиш у старости.

Божо Кркељаш

Младост што је постала мудра учењем - вредније је него разумна старост.

Ања Вишњић

Љубав је увек почетак знања, као што је ватра почетак светла.

Јана Божовић

Култура захтева да се лепота удружи с истином.

Наталија Грбић

Књиге су као пријатељи, треба да буду добре, али малобројне.

Ања Вишњић

Књиге су гомилано благо света, достојно наслеђе генерација и народа.

Кад помислим на време проведено у школи, на овим просторима од дана до дана, кроз све месеце и године, часове и одморе, све се одједном слива у један тренутак наших дружења, заједничких сазнања и учења. Одједном другачије почињем да размишљам о свему протеклом. Колико заједничких успомена, немогућих, различитих тренутака, лепих или ружних. Било је ту свега доброг или догађаја за заборављање. Растанци нас учине другачијим, растанци доносе сету и помисао на све заједничке кораке, разговоре на одмору. Било је свађа, шала, све одједном гледамо као прегршт драгоценних момената. Предмети и дани, смех, шапутиће на часу. Све већ постаје много лепше и другачије сада јер нам измиче. Још мало дана ћемо провести заједно и као да се спремамо за велико путовање. Наша различита интересовања, некад расправе, лјутње, све то постаје обасјано светлошћу, све нас много више додирује као крило немирне ласте, раздраганост се шири при помисли на многе часове претворене у један велики час кад професори говоре а ми сазнајемо нешто ново. Била је то у ствари школа живота. Часови учења, сазнавања кроз сваку реч. Да ли ћемо се опет, поново срести? Понећемо многа сазнања, то дружење нам је дало многе одговоре, глас професора ће нас опоменути у неком будућем, можда тешком тренутку. Свако од нас је одабрао кроз ове дане нешто чиме жели да се бави и испуни будућност својим стваралаштвом, свако мисли да ће освојити свет или бар испунити платно сликама или открити нешто попут свих научника о којима смо учили. Иза нас сећање и захвалност за све научено, а испред много непознатог. Да ли ћемо поћи правим путем... одлазе возови, чули смо их на часу много пута. Чини се као у неком делу да је једно велико поглавље завршено, само би требало спаковати све, да нешто не заборавимо. Некада ће доћи дан сећања, освртања, жеља да се поново негде опет сретнемо. Али сада знам да безбрежност што је постојала неће моћи да се врати. Некад нисмо тако мислили а сада схватам да ће ти дани остати као светлост. И знам да ћу у неко веће пожелети да дођем у ово школско двориште да све поново нађем на истом месту али ту ће бити нека друга деца.

А ја ћу ипак видети лица својих другара.

Вања Долганов

ОСМО 4

Као и у сваком другом одељењу, помагали смо једни другима. Правили смо мајсторске начине да преписујемо. Свакога дана сам очекивао да се на плафону нађу пушкице. Држали смо главе једни другима, причали најтајније тајне, уопштено помагали једни другима.

У нашем одељењу, током ових осам година, нагледао сам се најчуднијих ствари.

Гледао сам паметну дечицу пуну грациозности и манира која се претварају у тинејџерска чудовишта, која нервирају родитеље, наставнике, а поготово једни друге.

Гледао сам како из дечије шкработине настаје Мона Лиза, како из пиштавих дечијих гласића настају гласови од којих вам се накостреши свака длака на телу.

Гледао сам особе које постају лење и немогуће, као из другог универзума доспеле (не мислим само на избуљене очи од играња игрица целу ноћ).

Било је и особа којима је стало само до свађе. Било је особа које се истичу, особа које спавају на часовима (не рачунајући ходнике), особа које воле фудбал, кошарку, одбојку, ватерполо. Било је и оних које занима само туђи живот и коментарисање. Било је и потенцијалних холивудских драмских звезда, првака света, као и атлетичара.

Немојте погрешно да ме разумете, бити другачији није лоше, већ приказује храброст, храброст да покажемо своје право лице, своје право ја. Пријатељи који вас стварно знају и још увек вас воле су прави пријатељи.

Срећан сам што могу да кажем да сам имао доста таквих пријатеља током ових осам година.

Желим да им кажем свима: ХВАЛА, VIII⁴!

Алекса Милошевић

КУЛТУРА

Многи се ових дана, највише на друштвеним мрежама, жале због тога што матуранти, мали и велики, славећи крај школске године слушају турбо-фолк. Наша школа „Радоје Домановић“ у Београду хоће да се разликује. Бенд "Профани", који чине директор школе, два наставника, и бивши и садашњи ћаци имао је рок концерт на отвореном.

Поред директора свирају и наставници веронауке и физичког, као и садашњи и бивши ћаци. Мама шестака Луке који пева је поносна на сина и школу у коју иде.

„Драго ми је што слушају неку музiku другачију од оне која се данас слуша међу младима“, каже Лукина мајка.

Прљави инспектор Блажа дошао је да подржи концерт. Каже да је бенд одличан!

„Бенд је склепан, али има, што би рекли у Шпанији - кохонес, и ово је права ствар. Оно што је кључно - ученици и професори се друже, ту су родитељи, ту су деца и то је комуникација која је некада била“, рекао је Блажа.

Ово је десета година да наша школа организује рок концерт у јуну. Репертоар чине жеље ученика. Већина је испуњена. Нека им тако буде и са листом жеља за средњу школу.

Вест о концерту који је одржан у нашој школи пренели су многи медији, међу којима и B92 и РТС, чије чланке можете прочитати:

- http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2016&mm=06&dd=02&nav_category=12&nav_id=1139001
- <http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/125/drustvo/2339798/kad-rok-zameni-turbo-folk-na-maturskoj-zabavi.html>

ЗАНИМЉИВОСТИ

Ово сигурно нисте знали... Мислили сте како све знате. Е па преварили сте се. Доносимо вам 9 чињеница које ће вас оставити без текста!

1. Пацов може издржати без воде дуже од камиле.
2. Путнички брод Краљица Елизабета II помакне за само 4 центиметра са сваком литром дизела који сагори.
3. На канадској новчаници од два долара се налази америчка застава.
4. Ако би носили слушалице само један сат, повећали би број бактерија у свом уху 700 пута.
5. Око 50% људи на свету никада није обавило телефонски разговор.
6. Козе и хоботнице имају правоугаоне зенице.
7. Просечан компјутер спојен на Интернет сваких пет секунди зарази неки вирус.
8. Ако би избројили колико пута цврчак цвркуће у минути, онда тај број поделили са 2, затим додали 9, опет поделили са 2, добили би тачну температуру изражену у степенима Целзија.
9. Просечна табла чоколаде у себи има 8 парова ногу инсеката.

САЈБЕР СТРАНА

ДА ЛИ СТЕ ЧУЛИ ЗА САЈБЕР МУЧНИНУ?

Сви зnamо за осећај мучнине који сe јављa код људи у току вожње аутомобилом, бродом или авионом. Као резултат ове појаве јављa сe немио догађај повраћања и осећања слабости. Да је мучнина добила нови ниво, вероватно нистe знали. Британски и амерички научници назвали су је „сајбер мучнина“, а како до истe долази, објаснићемо вам у редовима који следe.

Наime, сајбер мучнина, веровали или не, погађа чак 80% корисника smartphone апаратa или таблет уређајa, што је за скоро дупло више од броја људи коју пате од класичног типа мучнине у току вожњe. Оно што је карактеристично за овај вид мучнине јесу вртоглавица и осећај нестабилности. Реч је заправо о дигиталној верзији обичне мучнине, која сe јављa код појединачa који гледају у екран свог мобилног телефона или таблета, док су у неком од превозних средставa.

Наime, услед посматрања брзих покретa на екрану телефона, осносно листањa веб страницa на истом, ваш организам бива збуњен овим статичним - померањем и као одговор на све то реагујe осећањем мучнине. Уколико је садржај на екрану који тренутно гледате поприлично реалистичан, шансе су већe да ћe вам припасти мука. Ово не иде на руку smartphone уређајима сa великим екранима (ка којима сe тежи), јер само они шаљу до мозга доволно велику и реалну слику неког догађајa.

СВИМ ЂАЦИМА
ЖЕЛИМО
ИСТПУЊЕН
РАСПУСТ!

